

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 28 OKTOBER 1906.

NO 4

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

AGI LINDEGREN.
SLOTTSARKITEKT.

Elkött: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm.—689.

AGI LINDEGREN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Sedan några månader äga stockholmarna en ny stor kyrka, Gustaf Vasakyrkan, belägen vid Odengatan i Vasastaden. Det är i och för sig icke något märkvärdigt i dessa dagar, då kyrkobyggandet i Stockholm bedrifves med en energi som knappast står i rimligt förhållande till behovet; men det märkvärdiga är att man denna gång har de giltigaste skäl att gratulera både arkitekten och stockholmarna, den förre som slutfört sitt hittills mest omfattande och mest betydande arbete, de senare som fått en verkligt vacker kyrka, en prydnad för platsen och för hela stadsdelen. Visserligen har detta byggnadsföretag liksom de flesta större sådana i vårt land framgått i kompromissens tecken: arkitekten hade ursprungligen tänkt sig en kyrka med monumentalare proportioner och ädlare dekorativ utstyrelse. Men så som den blifvit, har man gjort det bästa möjliga med de materiella medel som stodo till buds, och bristen på dekorativa detaljer har man delvis lyckats utfylla genom att flytta den gamla skulpterade altarprydnaden af Burchard Precht från Uppsala domkyrka, där den icke alls passade, till den nya Vasakyrkan, i hvars stil den utmärkt väl låter infoga sig.

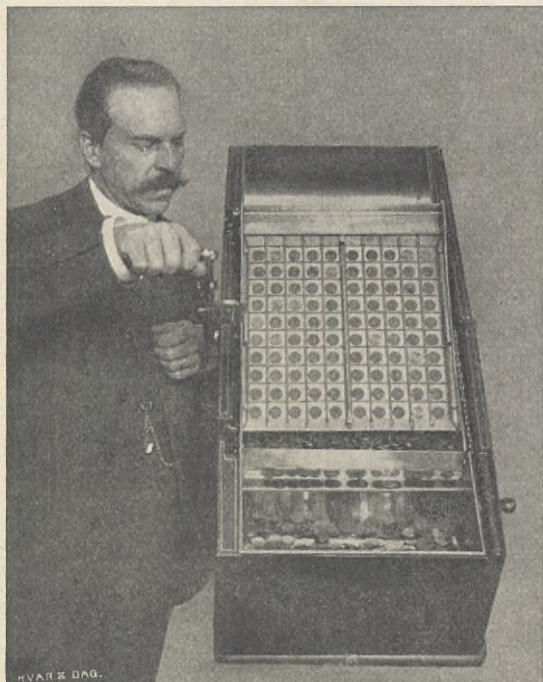
Mannen som sålunda fört en svår uppgift till en lycklig lösning är slottsarkitekten Agi Lindegren. Han är ännu i sina bästa år, men har bakom sig mycket och framgångsrikt arbete på olika områden. Han är född 1858 i Hudiksvall, var elev vid Tekniska högskolan 1878—1882 och vid Konstakademien 1882—1885, hvarefter han företog studieresor till Frankrike och Italien 1885—1886, till Tyskland och Italien 1888 för att studera väggmålningsteknik, till Tyskland och Italien 1890 för Uppsala domkyrka samt till Tyskland

och Frankrike 1896. Sedan 1885 är han arkitekt i öfverintendentsämbetet och sedan 1895 därtill slottsarkitekt vid Drottningholm. Hans arkitektoniska verksamhet omspanner ett ganska stort område från kyrkor och andra monumentala byggnader ned till små trefliga villor i Stockholms skärgård och annerstädes; bland hans mera bekanta verk äro Biologiska museets byggnad i norsk stafkyrkostil på Djurgården, Nordiska museets tillbyggnad vid Stockholmsutställningen. Till dessa ansluter sig nu hans största arbete Gustaf Vasakyrkan, ett verk karakteriseradt af nobel värdighet och klarhet.

Genom fin smak och ett fullkomligt mästerskap i den konstnärliga stiliseringen af växtformer har Lindegren vunnit stor berömmelse på den dekorativa konstens fält. Han har sålunda ledt dekorationen i Johannes, Katarina, Jakobs, Östermalms, Gustaf Adolfs och Adolf Fredriks kyrkor i Stockholm samt i ett flertal landsortskyrkor. Vidare har han dekorerat och illustrerat flera böcker, textat konstnärliga adresser vid särskildt högtidliga tillfällen, som vid kung Oscars jubileum, vid Nobelfästerna m. m. Han har arbetat för etsnålen med smak och skicklighet i smärre arbeten såsom ex-libris, humoristiska karrikatyler o. d.

Till sist bör icke glömmas att Agi Lindegren är en känd stockholmare och en synnerligen populär man. Han är ordförande i Konstnärsklubben (jfr bilden å vidstående sida) och fungerade som sådan med mycken verve och liflighet vid klubbens nyligen firade 50-årsjubileum i konstnärshuset; han åtnjuter också särskildt i konstnärskretsar stort rykte som skämtare och oförtruten vitsmakare. Med ett ord: en mångsidigt verksam, begåfvad och glad människa.

MÄRKLIG SVENSK UPPFINNING.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kilchén: Bengt Silfverparre.

INGENJÖR WESTFELTS MYNTRÄKNINGSAPPARAT.

Hofrättsrådet C. G. Wästfelt och ingenjör A. U. Westfelt ha nyligen inför ett antal inbjudna demonstrerat en af den senare uppfunnen mynträkningsapparat. Den nya apparaten synes tillfredsställa alla rimliga anspråk på en pålitlig räkning. Den räknar snabbt och all felräkning är fullständigt utesluten. De afräknade mynten föras genom ett enda handgrepp ned i förvaringslådor eller påsar; hufvudsumman afläses och kontrolleras genom en med detta handgrepp förbunden slagtäljare. Alla olika myntslag kunna med en lätt verkställd omreglering för olika storlekar af räknas med samma apparat och densamma räknar med preciserad noggrannhet äfven skadade samt hur tunnslitna mynt som helst. Dylika kunna emellertid under räkningen med lätthet utsorteras, då mynten öfverskådligt utbredas under den räknandes ögon.

Ingenjör Westfelt erhöill patent å sin uppfinning redan år 1898 och erhöill de amplaste loford af riksbanken för densamma. Han ansåg emellertid själf att den då förevisade konstruktionen var alltför skymmande och ohandterlig. Den nu förebragta apparaten har däremot befriats från dessa fel och af fackmän från riksbanken och andra banker, som afprovat densamma, rönt mycket stort erkännande.

Svenskt patent är redan uttaget på den nya apparaten och utländska torde följa i rask ordning.

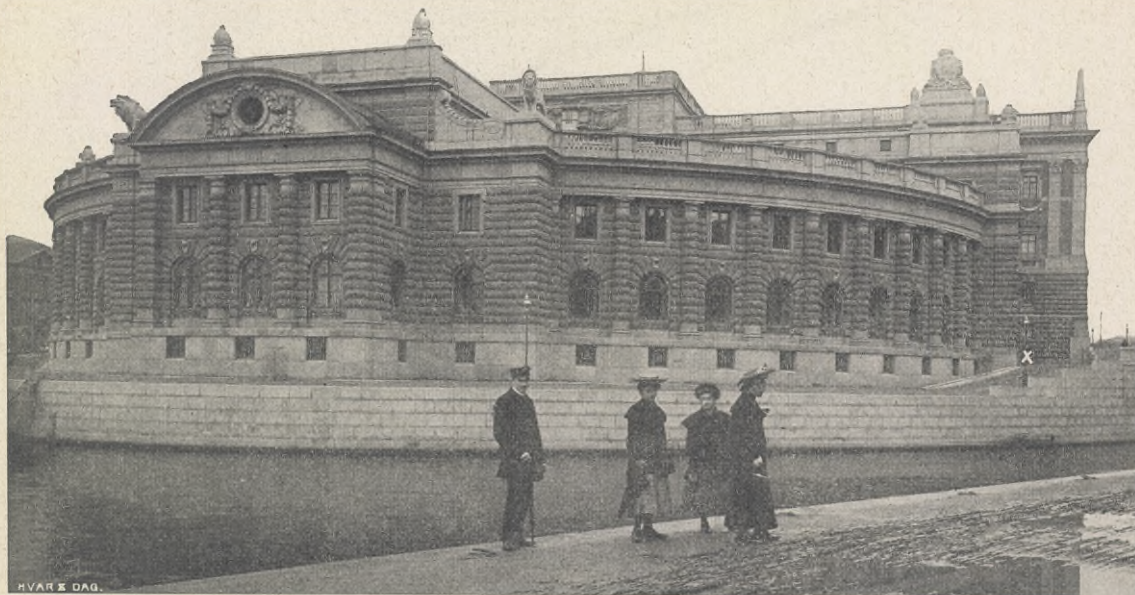

HVAR 8 DAGS FÖRETRÄDARE I STÖLLEN.

Sittande från vänster: E. Abrahamson, H. Lindkvist, G. Pettersson, arkitekt, Friberg, baron Hermelin, Axel Kulle, Nordensvan, Carleman, prof. Grundström, Wählin, amanuens, Fährcrantz, baron Hermelin, Agi Lindegren (arkitekt, ordf.), Jansson, Oscar Lindberg, arkitekt. *Sittande från höger:* Sörling, (klubbens skattmästare), Emil Åberg, Berggren, Vermer Sundblad, Malmkvist, Bergström, Andersson, Aron Johansson, Tiger (musikdirektör), Hammar, Jansson, Kulle (skulptör, högst), N. Asplund, T. Öberg, V. Lagerström, Torslow.

ETT SAMKVÄM I KONSTNÄRSKLUBBEN.

Konstnärsklubben i Stockholm hade den 18 ds en talrikt besökt sammankomst, ägnad åt Alfred Wahlbergs minne. Frih. Hermelin föredrog en minnesruna öfver den bortgångne, hvarefter klubbmedlemmarna berättade sina personliga upplevelser med Wahlberg, dels i Paris, dels i Stockholm.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg.

VY AF DET NYA RIKSBANKSHUSET. T. h. synes Riksdagshuset, med hvilket Riksbanken är sammanbyggd. Den ståtliga passagen mellan de båda byggnaderna (vid X) synes nedan å sid. 54.

Den nya riksbanksbyggnaden på Helgeandsholmen är nu fullt färdig och bankrörelsen i de nya lokalerna har redan tagit sin början. På lördagen ägde invigningen rum i det att konungen åtföljd af prinsarne Carl och Eugén då tog den nya byggnaden i betraktande. Han mottogs af bankofullmäktige med sin ordförande justitierådet Skarin i spetsen.

I stora banksalen voro församlade ett par hundra inbjudna, bland hvilka märktes statsrådets medlemmar, ledmöter af riksdagen, såsom presidenten frih. L. Åkerhielm, excellensen frih. von Essen, f. d. universitetskanslern Gilljam, grosshandlare P. E. Lithander, professor Fahlstedt, direktör S. Palme, professor K. Warburg; vidare öfverståhållare Dickson, fullmäktige i riksgäldskontoret, cheferna för förvaltande ämbetsverk, högre

hofffunktionärer, cheferna för hufvudstadens enskilda bankinstitut, riksbankens tjänstemän och representanter för pressen.

Den stora banksalen, med sitt höga hvälfda glastak, är utförd i marmor, stuckatur, brons, mahogny och mässing och torde vara Sverges största och troligen

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

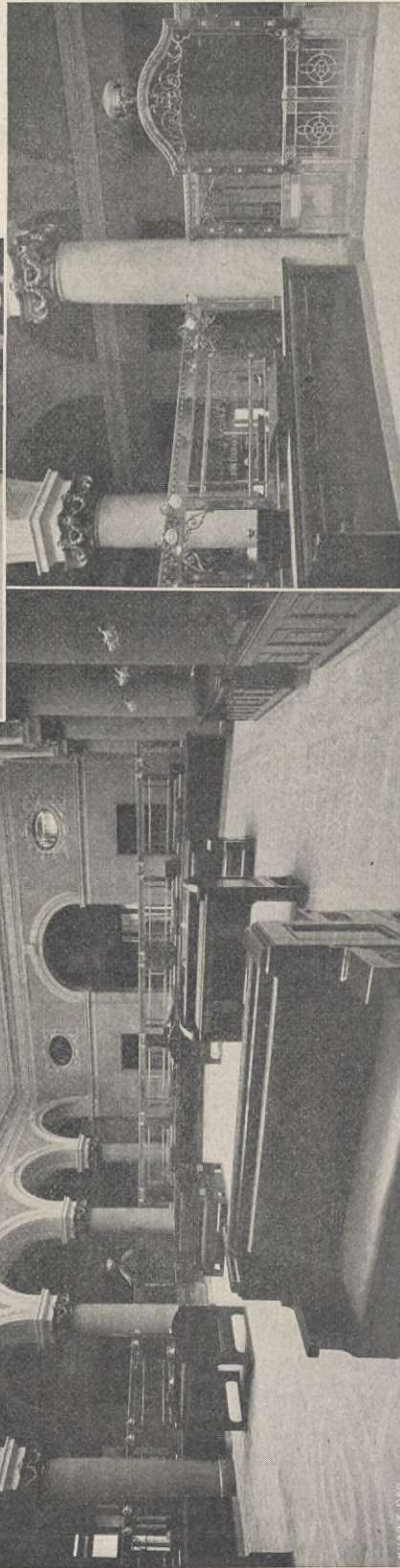
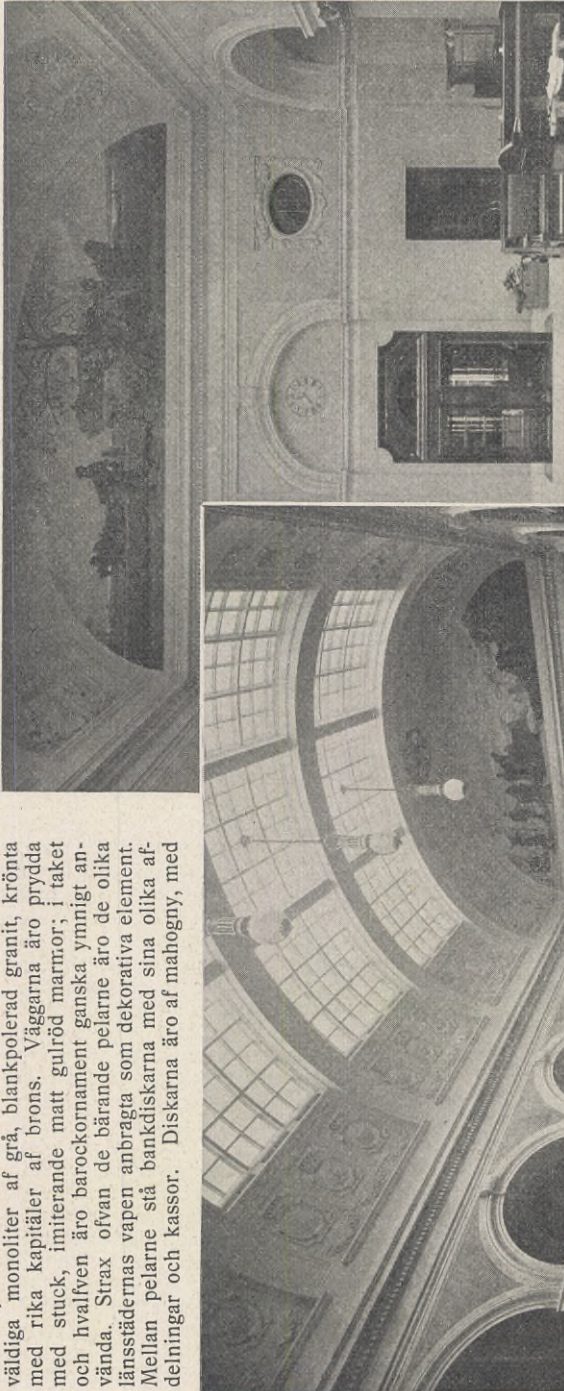
FULLMÄKTIGES SESSIONSRUM.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

också dyrbaraste bankhall. Salen uppbäres af pelare, väldiga monoliter af grå, blankpolerad granit, krönta med rika kapitäl af brons. Väggarna äro prydda med stuck, imiterande matt gulröd marmor; i taket och hvalfven äro barockornament ganska ymnigt använda. Strax ofvan de bärande pelarne äro de olika länsstädernas vapen anbragta som dekorativa element. Mellan pelarne stå bankdiskarna med sina olika afdelningar och kassor. Diskarna äro af mahogny, med

gången ligger lokalen för växling af guld, silfver och sedlar, och till vänster om den samma afdelningen för öppna och slutna depozita, rum för deputerade m. fl.

Från banksalen leder en trappa ned till två stora källarhvalf, där i gröna pansarskåp och innanför starka galler bankens ädla metaller och sedlar förvaras. I en afdelning ligga sålunda guldplantsarne, guld till inalles ett värde af omkring 60 millioner kr. De i skåpen förvarade sedlarne uppgå till ett belopp af omkring 40 millioner kr. Bakom järngallren

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STILM.

RIKSBANKENS STORA SAL MED DEN ENA AF PAULIS VÄGGMÅLNINGAR.

DEN ANDRA AF PAULIS VÄGGMÅLNINGAR I STORA BANKSALEN. — DETALJ AF STORA BANKSALEN.

Kitcher, Kem. A.-B. Fotograf. Sjöström & Sjöström—Og.

höga, glänsande, rikt utsmyckade skrank af mässing. Den för allmänheten afsedda delen af salen är täckt af en färgrik orientalisk matta. Här och där äro utställda skrifbord, soffor och stolar till publikens bekvämlighet.

Med banksalen kommunicer. korrespondensafdelningen och den för rörelsen inom banken afsedda s. k. dagkassans expedition. Till höger om hufvudin-

ligga i ett par afdelningar en mängd järnbeslagna lådor, hvar och en innehållande 160,000 kr. i myntadt guld.

En trappa upp ligga fullmäktiges sessionsrum och expedition, ombudsman-

nens kontor, biblioteket, rum för bankosekreteraren och statistikern, revisions-

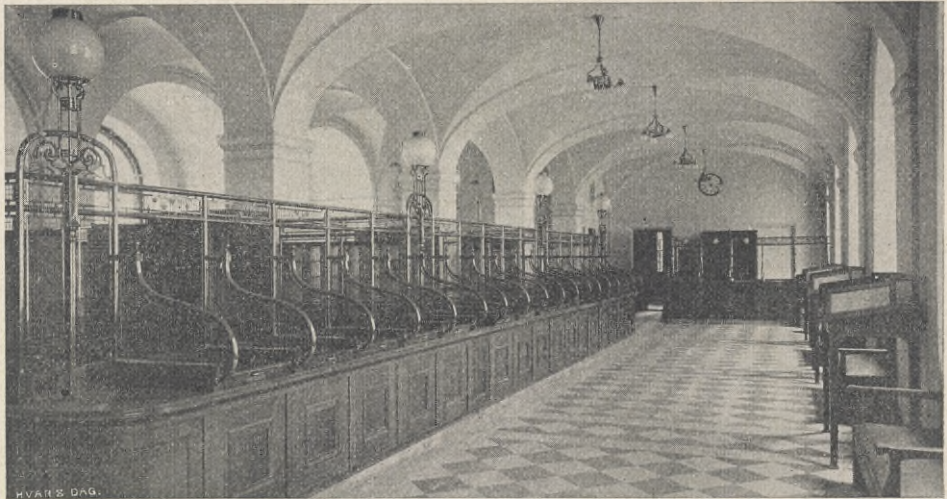
afdelningen, räkenskapsafdelningen, bankoutskottets lokal, arkivariens rum och

sedelkontoret.

Fullmäktiges rum är dyrbart inredt, endast mahognypanelen kostar 10,000 kr. De öfriga ämbetsrummen äro enklare utstyrda i ljusa träfärgs- och gröna toner. Biblioteket är hållet i ljus bonad ek.

Ombudsmannens rum har ljusa ytpaneler af ek och väggarne täckta af grön fabricona samt möblerna i mörk betsad ek med sitsar af grönt skinn.

Från sedelkontoret går en vindeltrappa upp till en mängd arkivrum med väldiga gamla folianter, protokoll, verifikationer m. m. Våningen två trappor upp inrymmer för öfrigt clearingafdelningen och myntkabinettet. Tryckpressarna stå i den högsta våningen. I källarvåningen finnas bostadslägenheter för brandmästaren och maskinisten samt förvaringsrum af olika slag.

H. 8 DAG STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kitté: Bengt Stufvensson

VÄXELKASSAN.

Riksbanken kommer hädanefter att bevakas af särskilda poliskonstaplar, uniformerade och detektiva, försedda med skarpladdade, moderna revolverar.

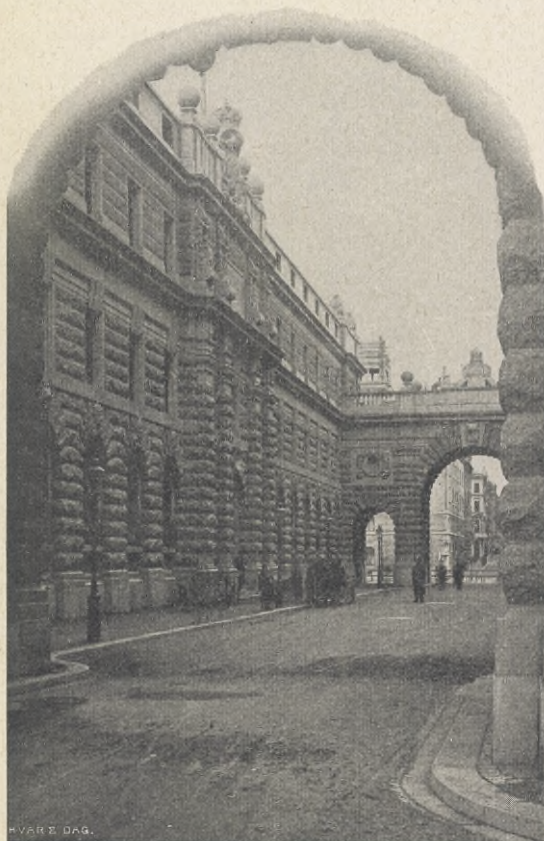
GREFVINNAN TILL ALTENBURG.

FÖR HVAR 8 DAG AF ELIN AMEEN.

Den breda, majestätiska floden flyter sakta fram mellan skogbeväxta höjder och kullar, klädda med vinstockar, hvilka i höstsolen glänsa af blåa och gröna drufvors tunga klasar, mogna för den skörd som pågår. Äfven vid det fordom ståtliga men nu förfallna slottet Altenburg på krönet vid flodens krök synes man sysselsatt med att bärga in frukten och mäns och kvinnors hvita skjortärmar lysa i solskenet. Men slottet är tillstängdt och öde och har så varit i årtionden, alltsedan den siste ättlingen af den gamla grenen dog och en aflägsen släkting arfde fideikommisset. Hvarken han eller hans barn bebodde någonsin slottet, utan förde dess rika konstskatter till den stora hufvudstaden, läto slott och gård förfalla och vårdade sig endast om det utsökta vinet, hvars ryktbarhet nådde århundraden tillbaka. Men om den siste grefve till Altenburg, som lefde och dog där, berättas det ännu i trakten, och hur det kom sig, att slottet gick öfver till en annan gren af släkten och ingen fanns i rätt nedstigande led att taga det i arf.

Grefve Konrad v. Altenburg gifte sig mycket ung med en högättad dam, som dog redan efter ett år, i det hon födde en son, hvilken dock endast lefde några timmar och bäddades i samma graf som modern. Djupt och varmt sörjde grefven maken och det förlorade hoppet om en son och arfvinge. Ären gingo utan att han kunde förmå sig att ingå nytt äktenskap, ehuru han mycket längtade efter ett barn. Men hvarje gång han utsett någon, som han tänkte sig kunna förena sig med, svek honom modet, och bilden af hans döda ungdomsbrud trädde åter så lefvande fram, att han ej förmådde taga steget ut.

Ären gingo, och utan att han visste, att tiden gått så fort, märkte han en dag, hur hår och skägg gränat och att han höll på att bli en gammal man. Ensamheten och tomheten i det stora slottet kändes allt större, och där vaknade åter inom honom en stark längtan efter ett kvinnligt väsen vid sin sida, som

PASSAGEN I DROTTNINGGATANS FÖRLÄNGNING MELLAN RIKSBANKS- OCH RIKSDAGSHUSEN.

skulle förljufva hans snart annalkande ålderdom och kanske ännu skänka honom en son och arfvinge.

Slumpen kom honom till hjälp, i det han vid ett besök i ett af grannslotten gjorde bekantskap med en tjuguarig dam, visserligen af adlig börd, men fattig och ensam i lifvet, ätande nådesbröd hos släktingar och intagande en underordnad ställning. Hon liknade så mycket hans första gemål, att han ej kunde taga sina ögon från henne, var blond som hon, blid och blyg, med ett stilla behagligt väsen och af ej ringa skönhet. Grefvens hjärta flammade upp, och när han redan vid deras andra möte anhöll ora hennes hand, var det ej blott ett konvenansparti, utan han älskade med hela sin själ och kände, som hade all ungdomens glöd åter kommit till honom. Hon svarade icke genast ja, utan såg skrämmd och häpen ut och bad om en dags betänketid. Hon stängde in sig på sitt rum, och man hörde utanför hennes dörr, att hon grät och talade upprörda ord till sig själf, mellan djupa suckar och snyftningar. Mot aftonen tvingade hennes tant, hos hvilken hon vistades, sig in till henne, och efter ett kort samtal, blef saken klar. Ett så lysande parti var ej att afstå för den fattiga, hemlösa Rosalie. Hur kunde hon betänka sig ett ögonblick!

Ja, hur kunde hon! Ingen mer än hon visste hvarför, eller om de visste det, fästa de ingen vikt därvid. Med morgondagen fick grefven sitt svar, och det blef ja. Han hade brådt, och väntans tider blefvo ej långa, utan en månad därefter förde han bruden till sitt slott.

I början var hon som ett undrande skyggt barn och hade svårt att fatta, att hon var härskarinna till all denna rikedom och härlighet. Gemålen tillbad henne men den åldrande mannens kärlek skrämde henne, och i hennes eget hjärta väckte det ingen genklang. Mången gång kunde hon stå vid fönstret i sin med praktfull lyx inredda boudoir och följa flodens långsamma, evigt oförändrade lopp med en blick som hade i sig en hungrande längtan efter att få föras långt, långt bort med dess böljor.

Några månader lefde de i stillhet och ensam ro, denna smekmånadstid, då han gaf så mycket af sitt rika hjärta, men fick så litet tillbaka, mindre än han själf förstod och anade. Det gjorde honom blott ondt att hon aldrig skrattade, att den vackra, röda munnen var så allvarligt slutet och att hon talade så litet. Han kom på den tanken, att lifvet på slottet var för ödsligt och enformigt för henne, som var så ung. Han kunde ju ej begära, att hon skulle trifvas i denna enslighet, därför att han vant sig därvid och tyckte bäst om det så. Han frågade henne, om de skulle vistas vintermånaderna i hufvudstaden. Det glimnade till i hennes ögon, och hennes ansikte lyste upp. Ja, det ville hon gärna — till den stora staden — se människor, lefva lifvet — hon kände det så föga annat än i sina drömmar och sin längtan. Glad åt hennes glädje, nöjd att se henne lycklig, lämnade grefven sitt lugna bo och sina vanor och drog med henne till hufvudstaden, där han hyrt en möblerad våning för vintern.

Nu blef det en rad af fäster och nöjen. Den unga grefvinnan blef som förvandlad, den ljufva blygheten och stillheten, som förut hvilat öfver hennes väsen, voro som bortblåsta. Hon blef snart en af de mest frade baldrottingarna, hon kunde aldrig få nog af smicker och hyllning och hennes praktfulla toaletter öfverglänste alla andras. Nu kunde de röda läpparne skratta, och nu felades henne ej talets gåfva. Som yr och berusad jagade hon från nöje till nöje, och inga makens milda föreställningar eller böner hjälpte.

— Låt mig lefva lifvet en gång, medan jag ännu är ung, bad hon; lefde du det inte också en gång, när ungdomsblodet rann varmt i dina ådror? Rår

jag för, att du är så mycket äldre än jag och glömt, hur det är att vara ung!

Emellanåt gjorde han en hemställan, om det ej vore på tiden att fara hem, han längtade och kände sig trött.

— Inte än, bad hon, och när hon bad och med en vacker rörelse knäppte händerna om hans arm och såg upp i hans ansikte, kunde han ej motstå. Men mot den sista tiden drog han sig ofta undan och lät henne fara utan honom med vänner och bekanta till fäster och teatrar. Så kunde hon vara borta långt in på nätterna, men han förebrådde henne aldrig, han hade skaffat henne godt sällskap, hon var i de bästa händer, ingenting kunde hända henne, och hennes kammarjungfru, den snälla, trogna Metta, satt alltid uppe och väntade på henne.

Det var då de möttes igen — han och hon, som ej sett hvarandra på ett par år, men som en gång älskat hvarandra och skilts under tårar och loften om evig trohet. Fattig som hon, också han beroende af släktingar, hade de inga framtidsutsikter haft. Man hade förbjudit dem allt umgänge med hvarandra och sagt dem, att för honom, en medellös löjnant, beroende af en onkels frikostighet, fanns intet annat än ett rikt parti, och att för henne gällde också ett lämpligt giftermål hela hennes framtid och lycka. Det var på henne detta öde först gick i fullbordan, och han blef utom sig af smärta och förtviflan, när han erfor nyheten om hennes giftermål.

Det var af en tillfällighet han kom till hufvudstaden, och han visste ej, att hon fanns där, den afton de möttes på en lysande bal, dit hon följt med släktingar till sin man. I samma stund de stodo framför hvarandra, flammade deras aldrig slocknade kärlek åter upp i full låga, och detta första möte blef icke det sista. Som i yrsel lät hon sig besinningslöst föras med, och till fästernas rus kom nu också kärlekens, och hon drack af allt, allt i fulla drag . . .

Men äntligen en dag togo fästerna slut, säsongen var till ända, och med en suck af djup tillfredsställelse vände grefven ryggen åt detta oroliga, jaktande lif, som syntes honom så trötande, att det till sist blifvit honom en plåga. Nu väntade han sig en tid af lugn och frid i sitt eget hem, men den unga makten hade fått smak på nöjen och omväxling, det var som hade hon feber i blodet, och hon hade ingen ro i det stilla hemlifvet. I ett svagt ögonblick hade han lofvat henne fäster äfven om sommaren, då solen stod högt på himmelen, rosorna prunkade i rikaste färgprakt och vinrankorna klädde sig i grönskande löfverk — och hur smeksam kunde hon icke vara nu, när hon önskade något. Som en liten mjuk kattunge smög hon sig intill honom och strök med sin varma kind mot hans arm — och då kunde han aldrig neka henne något.

Gäster kommo och gingo och aflöste hvarandra i brokigt virrvarr på Altenburgs slott, och de gästade själfva släkt och vänner rundt om. Men likso in under vintern fann grefven sig alltför trött, och då fick Rosalie fara utan honom, åtföljd af kammarjungfrun Metta och en manlig tjänare.

— Snart har hon fått nog, tänkte grefven, och när hon ledsnar på detta lif, får jag åter rå om henne ensam. Och med detta hopp fogade han sig tåligt.

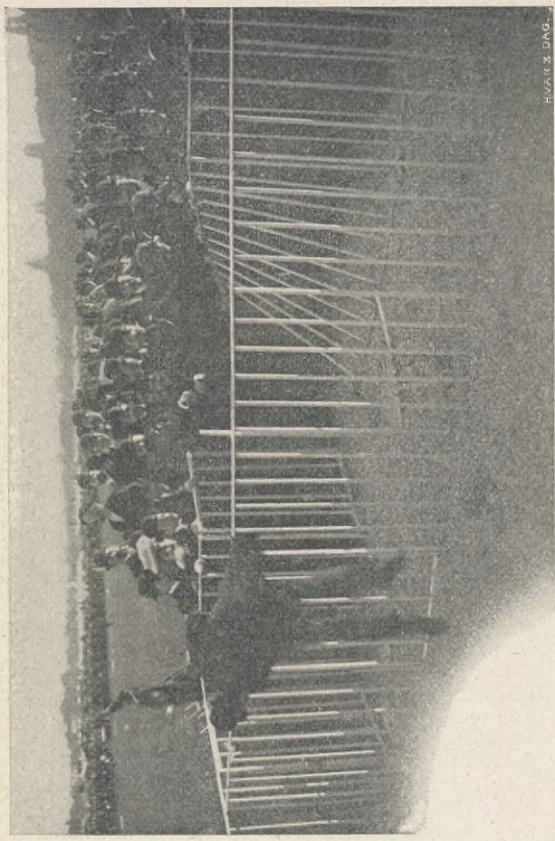
Så mötte hon åter honom, som hon älskade, och han kom äfven bland andra gäster på besök till Altenburg, men endast under några få dagar, ty de voro rädda att förråda sig eller att bli förrådda.

Mot hösten blef där stillestånd i nöjena, och det efterlängtrade lugnet kom. Men i det sommarsolen bleknade och allt dog bort som förut glittrat och brusat af glädje och lif, förändrades också grefvinnan Rosalie på ett förunderligt sätt. I det gulnade löf föll till

(Forts. å sid. 58.)

Den dråpliga Köpenickskandalen har skänkt mänskligheten några stunder af heroiskt löje. Där kommer en äfventyrare i en aflagd och icke ens korrekt uniform, möter på landsvägen en afdelning soldater, kommanderar framåt marsch o. går ut att eröfra en stad på 30,000 invånare. Med otrolig myndighet som en-

dast kan vara kejsarligt inspirerad och gör de uniformtroende blinda för all bristande gardedelegans, utför han sitt hjälteedåd. Rådhuset besättes, telefon och telegraf bjudas att afstanna, t. o. m. i rang högre stående uniformer hutas med dundrande ord i respekt. Borgmästaren och andra tjänstemän fångslas, stadskassan revideras och beslutas, fångarne transporterats till Berlin och genom gator fullpackade

HVAR 8 DAG.

UPPTRÄDET VID KAPPLÖPNINGSFÄLTET LONGCHAMP UTANFÖR PARIS DEN 14 OKTOBER. FOLKMASSAN SLÅR NED BARKIÄREN, ursinnig öfver "oegentligheter" vid starten till handicap-täflingen. Man fordrar sina pengar tillbaka.

(Från vår korrespondent i Paris).

Det börjar verkligen hända något, upprör invid Paris! Hvarken mer eller mindre. De pariska kapploppningarna äro ej blott ett folk-nöje, de äro en icke föraktlig inkomstkälla för stora skaror, som anse det att "spela för kapploppningen" som en finansoperation af samma slag som att taga aktier i ett bolag. Ett slarf vid kapploppningens arrangering ter sig under sådana förhållanden som intet mer eller mindre än en stöld för den del af publiken som finner att "dess" häst blifvit lidande därpå. Vid den stora banan i Longchamp har redan flera gånger uppstått bråk med anledning af en startars sätt att sköta sina åligganden. Vid tredje löpningen i söndags hade han placerat hästarna alltför nära startlinan och då på grund häraf dennas vimpliar bländade jockeyerna och fyra af de åtta hästarna ej startade, men starten ändock icke annullerades, började publiken ropa på återbetalning af sina insatser. En rusning uppstod bland de trettiousen åskådare som kapploppningen samlat i riktning mot spelbankens kassa, då nere på åskådarfältet ropet höres: "Sätt eid på kårarne"! I ett nu bildar "kårarne", insatskioskerna, till ett antal af öfver femtio, en enda brasa som vattnas med sprit

HVAR 8 DAG.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Pontz Silfverman Sjölin-Öst.

KADHUSET I KÖPENICK, som är den världsberömdaste "kapitelet" är den världsberömdaste "kapitelet".

med undrande och skräckslagna Köpenickare, hälsad af skyldrande militär och bronsstrama polis-konstaplar promenerar herr "kapiten" med den räddade kassan i hand till järnvägsstationen. Mein Lieber, was willst du noch mehr?

Men efter gapskrattet komma de bittra tankarna om preussariets konsekvenser. Det är icke endast de goda Köpenickarne som fått en minnesbeta.

Efter fotografier. UPPTRÄDET VID LONGCHAMP: FOLKET SÄTTER ELD PÅ VADHÅLLNINGSKONTOREN OCH PLUNDRAR KASSORNA.

gens uppträttande sig anförrodd fick efter några fruktlösa försök att bli herrar, koncentrera sina otillräckliga krafter på att försvara kassapaviljongen och lyckades verkligen håri ända till dess polis och några regementen till häst hunno anlända från Paris. Den tillkallade brandkårens släckningsförsök omintetgjordes af hopen som skar sönder slangarne och matade elden med allt uppänkbart. Det dröjde två dryga timmar innan ordningsmakten kunde känna sig som herre på platsen och de sårades antal är mycket stort.

“The Lord-mayor“ i spetsen för en deputation af Londons stadsfullmäktige har nyligen besökt Paris. Dylika engelsk-franska visiter utväxlas regelbundet hvar tremånadsdag allt sedan “l’entente cordiale“ börjat gå in i sinnena. Uppvaktningar, tal, “hjärtligt samförstånd“ i det oändliga. Nu var saken litet mera komplicerad. The Lord-mayor är en institution från medeltiden och han åker blott i sina egna vagnar, som också stamma från medeltiden och således knappast beräknade för att kunna transporteras af den mera moderna järnvägen. Underhandlingar ha pågått följda af lifligt intresse, och nu ha vi den sorgliga vissheten: järnvägen har definitivt vägrat att transportera galavagnen som med sina åtta mjölkhvita hästar under två dagar skulle utgjort våra

(Forts. fr. sid. 55)

marken, vissnade blommor fällde sina kronor och solstrålarne blefvo mattare och svagare, blef hon allt stillare och allvarligare, höll sig mest på sina rum eller vandrade ensam ute i den stora parken. Hon skrattade icke mera, talade föga, och hennes ögon hade fått ett uttryck af djup sorgbundenhet. Om kvällarne brukade hon komma in till greven i hans skrifrum, där han trufdes bäst, taga sitt arbete och sätta sig hos honom. Han läste då högt för henne, men han märkte, att hennes tankar ofta ej följde med, att arbetet sjönk ner i hennes knä, och att hennes ögon skådade långt bort, medan hennes tankar voro honom främmande och gåtfulla. Ibland spelade de schack

Eft. r. fotograf.

Kliché: Bengt Silfversparre.

DET ENGELSKA BESÖKET I PARIS. LORDMAYORN I SIN GALAVAGN PÅ VÄG TILL HOTEL DE VILLE. Lordmayorn har öfverallt fått det mest entusiastiska mottagande af folkmassorna. Parisarnes hjärtliga sympatier räckte dock äfven i riklig måtto till äfven för hans ståtliga kusk. Lefve perukerna! var den allmänna lösen.

LORDMAYORN LÄMNAR HOTEL DE VILLE.

ögons fröjd. Vi ha fått nöja oss med “demi-galan“, som är ståtlig nog, förrästen . . .

eller kort för att fördrifva tiden, men hon gjorde allt mekaniskt, som en hvilken gick i vakna drömmar och hvars tankar äro fjärran. Vänlig var hon och mjukare än någonsin förr, men när han smekte henne, kunde han minst af allt tyda det uttryck af liksom förtviflad bön, som stod att läsa i hennes ögon, men aldrig kom öfver hennes läppar.

Då tänkte han, att hon vantrufdes och längtade till staden, och så ville han ännu en gång offra sin ro för hennes glädje, och en dag sade han henne, att han tänkte hyra samma våning som vintern förut i hufvudstaden, och efter jul skulle de resa dit. Han hade väntat sig glädjeutbrott och förtjusning, men

Efter fotografi.

TILL KADETTKONGRESSEN I HELSINGFORS. Nyländska nationshuset där dumamedlemmarne hålla sina konferenser.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stilm.—Glg.

i stället ryckte hon till, blef blek och såg skrämnd ut.

— Nej, nej, utbrast hon, inte i vinter; nej, jag vill hellre vara hemma — vi ha det ju så bra här... tillade hon famlande och osäkert.

Hon såg så underlig ut, att han fattade henne om armen och såg henne fast in i ansiktet.

— Hvad är det, Rosalie, ty något är det!

Hon blef hvit som ett lärft, syntes tveka, men fattade sig med en kraftansträngning, och med bortvändt hufvud sade hon sakta:

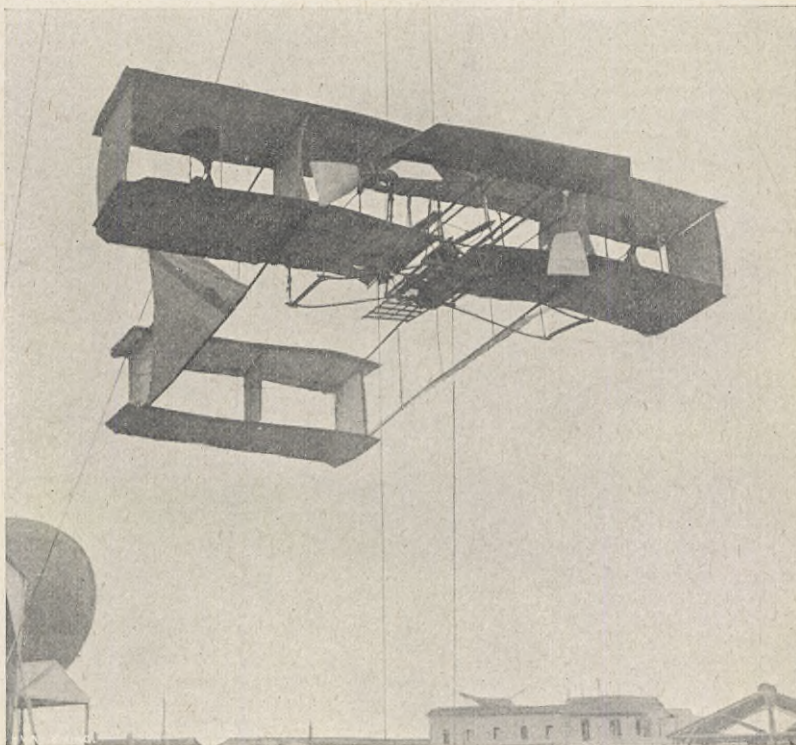
— Jag har länge tänkt säga dig det, men jag vet inte, hvarför jag dröjt — jag skall bli mor.

Han släppte hennes arm, det kom så oväntadt, att han knappast förstod det, och rörelsen ville kväfva honom.

Men så blef det till en rik, nästan häjdlös glädje. Han drog henne med sig till soffan, slog sina armar om henne och höljde hennes ansikte och händer med kyssar.

— Du skall bli mor, du skall skänka mig en son, en arfvinge till mitt namn och mitt gods, och i honom och hans ättlingar skall jag själf fortleva, äfven sedan jag lagts i grafven och gått till mina fäder. Så blef ändock denna lycka i lifvet

(Forts. å sid. 61).

Efter fotografi

LUFTSKEPPSPROBLEMET: BELLAMYS »AÉROCURVE».

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Inom utställningsområdet på Milano utställning har en fransman Bellamy helt nyligen företagit experiment med en af honom uppfunnen aéroplan. Luftskeppet har förut pröfvats på sjön Burget i Frankrike, uppuret af tvenne motorbåtar. Vid 35 km hastighet i timmen gick det i höjden, höll sig på ett afstånd af 10 meter från vattenytan och bogserade kanoterna efter sig en sträcka af 300 meter.

Vid sista experimentet var luftskeppet försedd med egen motor och hölls af en ballong 1 meter öfver marken. Experimentet måste på grund af skada i motorn efter 50 meters färd afbrytas, men det anses likvisst vara ådagalagd, att aérocurven, som uppfinnaren benämner sin apparat, är i stånd att af egen kraft sätta sig i rörelse och hålla sig sväfvande.

INVIGNINGEN AF SVENSKA SJÖMANSKYRKAN I LONDON.

Efter fotografen.

DEN NYA SJÖMANSKYRKANS YTTRE.

Den 7 innevarande månad ägde den högtidliga invigningen rum af den nya svenska sjömanskyrkan i London. Årkebiskop Ekmann, som föregående dag anländt till London, förträttade invigningsakten, assisterad af pastorn vid sjömanskyrkan C. Brundin, samt pastor Wallenius vid finska församlingen i London. Renström från Paris samt pastor Lindskog vid svenska församlingen i London, pastor från Surrey Commercial Docks, tilläggsplatsen för flertalet af de till London ankommande svenska fartygen. Det är ett för våra sjömän länge känt behof, som med den nya kyrkan blifvit tillgodosett, ty oakadt de många olika frestelser, som locka dem i världsstaden, värdera de dock att på lediga stunder få komma till deras eget svenska hem, ty såsom sådant kunna de anse sin sjömanskyrka.

Dess pastor, hr Gunnar Brundin, har en vänlig hälsning för hvar och en, o. i den rymliga läsesalen finnes rik svensk litteratur, många svenska tidningar och sjömännen ha där tillfälle att skriva bref till de sina hemlandet, något som ej är så lätt utförbart i fartygets ofta tränga "skans". Ofta anordnas här också aftronsamkväm, och vid högtider inbjudas besätningarne å fartygen till fäst i läsesalen, som då blir till trängsel tyld.

Entré invigningen ej kunnat äga rum förrän den 7 demnes, ha såväl läsesalen, som kyrkan varit i bruk allsedan sistfödde höst, och har pastor Brundin kunnat glädja sig åt det lifligaste intresse från sjöfolkets sida; hvarje söndag kl. 11 samlas besättningarne från våra svenska fartyg till gudstjänst i kyrkan. Till invigningshögtidligheten hade kyrkan kläddes med svenska och engelska flaggor

Utdel. Kem. A.-H. Konop. Sjömanskyrkan i Stockholm—Östg.

INTERIÖR AF KYRKAN OCH LÄS-RUMMET.

samt i en rik blomsterskrud. Svenska församlingen i London var talrikt närvarande, och vid gudstjänstens slut ägde en insamling rum till inköp af piano och scotiphikon, och hade på en kort stund öfver 50 p. st. (öfver 900 kr.) inlättit för nämnda ändamål.

Från vänster å vidstående bild: Skepps-fourneraren Johanson, medl. af kyrkorådet, Ingenjör Axel Weitz, försändare för Skandinaviska sjömansnemmet och medlem af kyrkorådet, ärkebiskop Ekmann, pastor Brundin vid Svenska sjömanskyrkan i London, pastor Lindskog vid Sv. försam. i London, dir v. Braun, medl. af kyrkorådet, pastor Renström, från Sv. försam. i Paris, general-konsul Danielsson.

GRUPP AF VID INVIGNINGEN NÄRVARANDE REPRESENTATIVA PERSONER.

(Forts fr. sid. 59.)

min, sent, men icke försent. Gud, jag tackar och välsignar dig!

Han märkte ej, hur slapp och orörlig hon låg i hans armar, hur förfärligt blek hon var, men när han lyfte upp hennes hufvud och såg in i hennes ögon, log hon ett blekt, ansträngd leende, bakom hvilket skälfade en värld af sorg, om han förstått att tyda det rätt.

Men för honom var det som hade allt nu blifvit klart, hennes förändrade väsen hela hösten, hennes stillhet och allvar, hennes blekhet och blidhet.

Det väntade barnet kom, och grefven tryckte rörd och glädjedrucken sin son och arfvinge i sina armar; men modern gömde sitt ansikte i kudden och grät.

Nu följde några år af, som det syntes. oblandad glädje på slottet. Rosalies längtan efter världslif och nöjen hade alldeles försvunnit, hon lefde blott för maken, hemmet och i deras gemensamma intresse för barnet, som grefven afgudade. Mycket gick hon också i den reformerta kyrka, till hvilken de hörde, besökte traktens fattiga och sjuka och vårdade sig om godsets underhållande af alla åldrar. Det stilla allvar, som alltid hvilade öfver henne, klädde henne och gaf henne en borgfrus högtidliga värdighet.

När Konrad — så hette gossen efter far och förfäder sedan urminnes tider — var fem år, hände det, att grefven fick ett slaganfall, som efter några dagar slutade med hans död. De enda ord, han otydligt kunnat framsamma, innan talförmågan helt svek honom, voro: "Min son . . .", och den sista rörelse han gjorde, innan handen sjönk maktlös ner, var att lägga den liksom välsignande på gossens hufvud.

Natten efter slottsherrns död hörde husfolket, hur änkan vandrade af och an i sitt sofrum i rastlös oro, och därifrån emellanåt in i barnkammaren, där den lille slumrade, oberörd af det inträffade, som han blott dunkelt förstod. Hon hade afböjt Mettas anbud att vaka hos henne, Metta som följt henne, då hon som brud drog in i slottet och hvilken alla dessa år varit hennes enda förtrogna. Hon ville vara ensam och i nattens tystnad kämpa sin svåra kamp med Gud, sig själf och det förflutna.

När hon visade sig på morgonen för att träffa anstalter för begravningen och allt, som följde med dödsfallet, voro hennes drag bleka och stela som marmor, men där låg något af fast beslutsamhet öfver henne, och hon gaf sina befallningar kort och utan tvekan, som hade hon allt klart för sig och visste hvad hon önskade och hade att göra.

Släkt och grannar från när och fjärran voro inbjudna till begravningsdagen, och en stor skara var åter samlad till gästabud i det gamla slottet, men denna gång ej till dans och glam utan till en dödsfäst. Grefvinnan visade sig icke för någon af gästerna före begravningsceremonien, utan hade uppdragit åt den v. Altenburg, som skulle ärfv fideikommisset, om ej en arfvinge i rätt nedstigande led funnits, att vara värd och taga mot alla gäster. Grefvinnan hade vidare befallt, att innan locket spikades på kistan och processionen begåfve sig till kyrkan, skulle en sorgfäst hållas i stora salen, där den döde hvilade på sin *lit de parade*.

I den stora fästsalen voro luckor tillslutna och gardiner dragna för fönstren, på det att dagern ej skulle tränga in och blanda sitt sken med kristallkronors och förgyllda kandelabrars strålande ljus. Vid öfre ändan af salen stod kistan på en katafalk mot en bakgrund af dunkla granar och breda bladväxter. Rundt kring kistan och på katafalken lågo massor af blomsterkransar och buketter. Den döde hvilade i kistan i sin dyrbara svepning af hvitt siden, en spetsduk öfver ansiktet, och de vxgula händerna knäppta samman öfver bröstet.

Alla voro församlade, och där voro många, som buru klingande titlar och högtättade namn. Prästen stod vid kistans hufvudgärd med psalmboken i handen, redo att hålla det minnestal, änkan önskat skulle framföras här och ej i kyrkan, där ceremonien skulle blifva så kort som möjligt.

Hon dröjde länge, man blickade mot dörren, genom hvilken hon skulle komma in, en viss undran och otålighet gåfvo sig tillkänna. Prästen såg gång på gång mot den stora väggklockan på motsatta sidan af salen.

Då slogs dörren upp af den utanför väntande betjänten, och grefvinnan syntes, men stannade ett ögonblick, i det en skälfnings för igenom hennes gestalt. Hon bar en lång, släpande sorgdräkt, och ansiktet skyntades endast svagt genom den täta krusflorslöjan. Vid handen höll hon den lille Konrad, iklädd svarta sammetskläder och med sorgflor om armen. Allas blickar vände sig emot henne, hon tycktes vackla, stödde sig mot dörrposten, men grep därpå ett fast tag om gossens hand och gick med raska steg och rak hållning fram till kistan. I samma ögonblick spelades från kammarorgeln på salens läktare en psalm, till hvilken en mansröst tog upp orden, och de församlade instämde. Grefvinnan stod orörlig vid sidan af kistan, medan gossens stora, ljusblå ögon vidgade och förundrade sågo sig omkring på detta sällsamma skådespel, som var för honom en underbar saga, på en gång skön och hemsk, lockande och dock oförstådd.

När psalmen var slut, höll prästen sitt tal. Det var icke långt, ty hon hade velat det så, men den aflidnes heder och rättrådighet prisades, hans godhet och manlighet, och där talades om det lyckliga hemlif han fört och den sörjande maken och sonen, som han alltför tidigt lämnat. Sonen — hans lefnads aftons ljusa stjärna, hvilken nu skulle träda i faderns fotspår och af en ädel moder uppfostras att värdigt handhafva det jordiska arf, som tillfallit honom i så späda år, och med detta arf äfven tillägna sig sin faders alla goda egenskaper till välsignelse för alla, så som de nu här välsignade den aflidnes minne och gärning.

Det gick en spritning genom grefvinnans gestalt, och hon böjde sig framåt öfver den döde. En psalm stämdes åter upp, och sedan de sista tonerna af orgelns efterspel förklingat, inträdde en ljudlös tystnad, och allas hufvuden sänktes som till bön. Så gjorde prästen en rörelse och såg frågande på grefvinnan. De, som skulle skrufva på kistans lock togo ett par steg framåt, och de åtta unge män, som skulle bära kistan, gjorde sig beredda att träda fram. Då slog grefvinnan med en hastig åtbörd slöjan tillbaka och visade ett dödsblekt ansikte med ögon omgifna af mörka ringar. Hon höjde sin ena hand och bjöd stillhet, medan den andra alltjämt fast omslöt sonens.

— Vänta, jag har något att säga.

Alla blickade mot henne i vördnadsfull väntan på de afskedsord hon ämnade uttala vid makens bår.

Vid de första orden darrade hennes röst, men i det hon fortsatte blef stämman stadigare och fick ett skarpt, ansträngd tonfall.

— Länge var jag oviss, medan han lefde, men nu vet jag hvad min Gud och den tunga plikten fordra af mig, på det att mitt samvete måtte få ro och min själ frid. Så hören det I alla här, församlade vid min makes bår. Till sitt hem och sitt hjärta tog han mig, den fattiga, obemärkta och hemlösa och gjorde mitt lif rikt och äradt. Hans hjärta var endast godhet, hans sinne fridsamt, hans väsen ädelhet och trofasthet. Stolt kunde jag bära mitt hufvud som hans maka, och lyckligt borde mitt lif hafva förflutit vid hans sida i tacksam hängifvenhet och trohet, men jag var ho-

nom icke värdig, jag bedrog honom, och mitt lif var en lögn vid hans sida. Ty, hören det alla, det barn, hvilket han under jubel och fröjd tog mot i sina armar, på hvilket han slösade en faders hela obegränsade kärlek, var icke hans . . .

Där gick en rörelse som af ett vågsvall öfver de församlade, förfäran stod att läsa i allas anleten, och prästen hade ryckt till som för ett slag och ville häjda henne. Men åter höjde hon handen och bjöd stillhet, och där låg något öfver hela hennes gestalt, som verkade imponerande och med sanningens öfvertygelse. Med klar och skarp stämma talade hon vidare.

— Men med honom, som nu är död, dör också min lifslögn. Så länge han lefde, räddade den dock hans hjärta från att krossas och gjorde honom lycklig. Må detta tala för mig hos Gud och mina medmänniskor. Nu behöfs ingen lögn mera, min kamp är slut, och den plikt jag i dag fullgör är mitt försoningsoffer. Det barn, som bar grefvarne v. Altenburgs stolta namn, men icke hade någon rätt därtill, är från i dag namnlöst och tillhör endast mig. Lika fattig som jag drog in i detta hus, går jag nu härifrån, intet tager jag med mig, där jag förverkat all rätt, i det nu gods och guld odeladt tillfalla den rättmätige arvingen därtill. Ingen skall söka mig eller fråga, hvart jag går, intet tager jag emot, ej ens det som eljes skulle varit min rätt. Viljen I gifva något, så kommen ihåg mina fattiga och sjuka, som skola sakna mig.

Jag har nu sagt allt och beder eder endast att utan mig följa den döde till det sista hvilorummet och fullgöra alla skyldigheter mot honom.

Hon tystnade, men rundt salen hördes mummel och röster, som blefvo allt högljuddare. Man sade hvarandra, att hon var från sina sinnen, att sorgen beröfvat henne förståndet, att man måste föra henne upp till hennes rum. Men många voro dock de, som redan nu fått ett bestämdt intryck, att hvarje ord hon talat var sant och att hon var vid sina sinnens fulla bruk. Prästen lade sin hand på hennes arm och bad henne för Guds skull lugna sig, men hon såg på honom med klara, öppna ögon och endast upprepade:

— Jag vet, hvad jag gör och att allt är sant. Hindra mig inte, hälst ni, en Guds tjänare och Hans ords förkunnare. Hjälp mig hellre, där svårigheter och oförstående möta mig, var med mig i denna tunga stund och inte mot mig; låt mig gå i frid, som den botfärdiga synderska jag är, och välsigna mitt försoningsoffer.

Hon böjde sig lätt ned öfver den döde, lyfte en flik af spetsduken från hans ansikte, hvars ädla drag talade om frid och djup hvila och mera liknade en sofvandes än en död. Det marmorhårda, som hvilat öfver henne, vek för en djup rörelse, och hon måste tvinga tillbaka de frambrutande tårarna och snyftningarna — hon ville vara stark och fast in i det sista och ingen svaghet visa.

— Förlåtelse, hviskade hon, förlåtelse för mig och frid och välsignelse öfver ditt minne.

Med gossen vid handen gick hon därefter med hastiga steg mot dörren utan att se sig om åt något håll, och utan att någon sökte hejda henne, slagna af häpnad och förfäran som de alla voro.

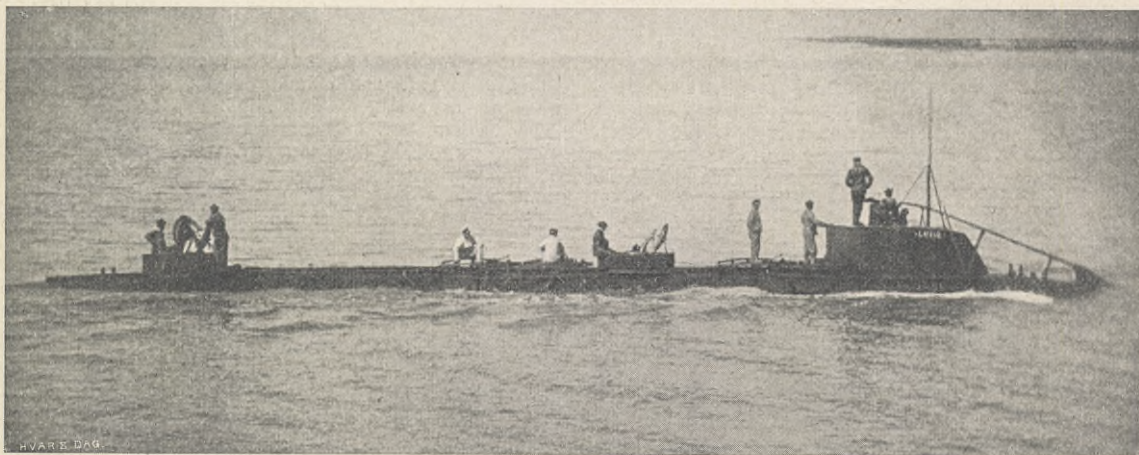
Gossen hade hört alla hennes ord utan att förstå dem, han uppfattade blott, att hon talat om honom och om far och att mor ville gå nu, innan sagodrämmen var slut. Far slumrade i den underliga kistan och skulle aldrig mera vakna; det gjorde honom så beklämd och bedröfvad, men han förstod ej, hur det var möjligt, att pappa alltid kunde sofva, också när morgensolen tittade in genom fönstret och allt som slumrat under natten vaknade upp till nytt lif och ny glädje. Men mor skulle förklara allt för honom sedan. Mor och han voro båda vakna, och därute lyste solen öfver vårens alla blommor, och fåglarne kvitterade i de nyss utslagna träden.

En gråtande flicka hade följt grefvinnan ut ur rummet och närmade sig henne i korridoren. Det var Metta, som bad att få följa sin matmor ut i världen.

— Nej, Metta, inte nu — kanske längre fram, när jag funnit ett hem — men tack, barn, för din trohet och tystnad. Nu behöfver du inte tåla längre, utan du, som var min enda förtrogna, kan vittna, om de ännu tvifla. Du behöfver inte skona mig, du ser jag skonar mig inte själf. Hennes röst hade en ton af bitterhet, men hon såg vänligt på flickan och räckte henne sin hand, som denna knäböjande kysste under tårar.

Hon drog bort som hon sagt, utan att taga annat än det nödvändigaste med sig. Hvar i vida världen hon ställde sin färd, visste ingen, och aldrig mera sporde man något om henne på Altenburgs slott.

Men ännu lefver en gammal man på godset, hvars far var med på den tiden och närvarande vid den sällsamma dödsfesten, hörde henne tala och såg henne gå. Och han vet, att det är sant och ej en uppdiktad saga.

L'eter fotograf.

LUTIN, DEN UTANFÖR TUNIS MED HELA BESÄTTNINGEN SJUNKNA FRANSKA UNDERVATTENSÅTEN.

Kitché; Kem. A.-E. Besigt Sjöfvervarne Sthlm.—Og.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

C. O. TÖRNEBLADH.

85 år fyllde den 16 okt. vice häradshöfding fil. jubeldoktor och juris kandidaten Carl Ottomar Törnebladh i Stockholm. Stud.-ex. 36, fil. dr. 45, v. häradshöfding 56, notarie i Svea Hofrätt 61, aisked 86, fil. jubeldoktor 95.

M. WALLINDER.

Läroverksadjunkten Magnus Wallinder fyllde den 14 okt. 65 år. Stud.-ex. 60, fil. dr. 69, adjunkt vid Högre allm. läroverket i Linköping 71. Led. af stadsfullmäktige 82, landstingsman 93—1900, led. i dir. för Lifränte och kapitalanst. i Linköping sedan 02. F. d. led. af fattigvårdsstyr., skolrådet m. m.

C. E. STROKIRK.

Trafikinspektören vid statens järnvägar, kaptenen i armén C. Strokirk fyllde den 23 okt. 60 år. Stud.-ex. 64, und.-löjtn. i andra lifgardet 67, ex. till krigshögskolan 69, Stationsinspektör i Storvik 82, trafikinspektör i II distr., IV trafiksektionen sedan 98. Suppleant och landstingsman i Gäfleborgs läns landsting 80—98.

P. R. VON PLATEN.

Major Philip von Platen i Eksjö fyllde den 16 okt. 60 år. Stud.-ex. 76, underlöjtn. vid Skånska husarregt. 77, lärare vid ridskolan 86—90, kompaniofficer och lärare vid krigsskolan 93—96, ryttmästare 96, major vid Smålands husarregt. 04.

P. O. HULTQUIST.

Kontraktspresten, kyrkoherden Per Olof Hultquist fyllde den 30 okt. 65 år. Stud.-ex. 63, prästvigd 66, kyrkoherde i Thorslunda 91, teol. kand. 90, preses vid prästmötet i Kalmar 02. Ordf. i Stranda och Hanbords häraders skolläroreför. 78—90.

W. O. JONSON.

Läroverksadjunkten, fil. dr. Waldemar Otto Jonson i Göteborg fyllde den 11 okt. 60 år. Stud.-ex. 56, fil. dr. 72, adjunkt i Strängnäs 74, adjunkt vid Göteborgs latinläroverk sedan 89. Extra geolog vid Sveriges geologiska undersökning 74—91 Utgivit läroböcker från trycket.

K. J. W. R. BERGENSTRÅHLE

Överstelöjtnanten Wilhelm Bergenstråhle fyllde den 26 okt. 50 år. Stud.-ex. 75, u.-löjtn. vid 2:a infregnadierreg. 76, vid Svea lifgarde 77, major i a. 02, major vid Svea lifgarde 03, öfverstelöjtn. i a. 05, vid Södermanlands reg. 06. Chef för Infanteriskjutskolan 02—06, Kungl. M:ts ombud i skytteförbundens öfverstyr. 95.

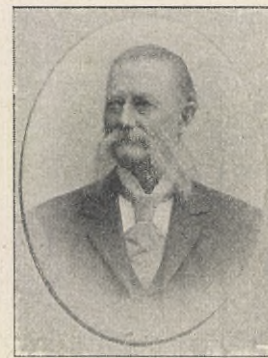
V. O. PAGELS.

50 år fyller den 5 nov. gränsvakningschefen Viktor Olof Pagels. Stud.-ex. 75. Under den kritiska tiden 1905 gränsvakningschef i Dalsland, Värmland och Dalarna.

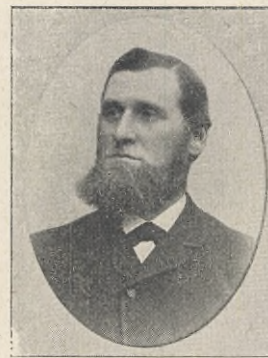
O. T. ANDERSSON. †

Landtbrukaren Otto Theodor Andersson afled den 14 okt., 72 år gammal. Verksam jordbrukare och industriman. Mångårig styrelseled. och verkst. direktör i Engelholms Bryggeri A.-B. och Villans Tegelbruks A.-B. m. fl.

S. E. FAHROTH. †

Den 6 okt. afled i Uppsala, disponenten Siggardt Fredrik Fahroth, 70 år gammal. På sin tid disponent för Horndals järnverksaktiebolag. Representerade åren 84—85, 92, 94—95 Folkare härad i landstinget.

E. PETERSSON. †

F. d. landtbrukaren Emanuel Pettersson afled den 11 okt. 62 år gammal. Den afledne bedref i sin krafts dagar ett omfattande jordbruk, först å egendomen Kärralund och senare å egend. Torpa båda inom Örgryte socken. Anlitad kommunalman, bl. a. led. af kommunfullm. samt landstingsman och nämndeman.

H. HÅKANSON. †

Fabrikören Harald Håkanson på Rydboholm afled den 22 okt. 57 år gammal. B. innehade en mängd kommunala uppdrag. Led. af Kinnaströms väfveri aktiebolags styrelse, mångårig ledamot af Borås enskilda banks styrelse.

MATHILDE DE LA GARDIE

FÖDD VON KRÆMER

80 ÅR DEN 5 OKTOBER.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

VID UNGA ÅR.

80 år fyllde den 5 oktober grevinnan Mathilde De la Gardie född von Kræmer, maka till f. d. landshöfdingen och talmannen grefve Robert De la Gardie i Stockholm, och blef af denna anledning föremål för liflig hyllning från sina närmaste anhöriga samt från medlemmar af hofstaten och societeten m. fl.

Konungen, som på morgonen sändt en charmant bukett jämte telegram, framförde senare på dagen personligen till den vördnads- och älskvärdä åldringen sina lyckönskningar. Drottningen sände en utsökt blomsterkorg och lät genom sin statsfru generalskan Munck framföra sina välgångsönskningar. Kronprinsparet, Hertigparet af Skåne och Hertiginnan af Västergötland m. fl. lyckönskade pr telegraf

En stor mängd magnifika blommor samt telegram och kort anlände under dagens lopp till grevinnans bostad.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

VID ÄLDRE ÅR.

Foto: Larsson Uppsala.

Kliché: Krm. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm.—Gbg

UPPSALA FRIVILLIGA SJUKVÅRDSKOLONN. Öfverste Rosenblad (1), öfverste Ekström (2), prof. Hultkrantz (3), Handl. Säfvenberg, sekr. (4), sergeant Lundquist (5), Bokförare Wahlquist, ordf. (6).

Uppsala frivilliga sjukvårdskolonn avslutade årets kurs med offentlig uppvisning den 14-de d:s.

De teoretiska öfningarna hafva leda af professor J. V. Hultkrantz, de praktiska af sergeanten vid Göta lifgarde J. Lundquist. Uppvisningen gick utmärkt, visande att kolonnens medlemmar, som nu uppgå till 52, med intresse och allvar följt undervisningen.

Kolonnen började sin verksamhet på hösten 1903. Som ledare för de teoretiska öfningarna har kolonnen haft förmånen få hafva professor Hultkrantz hvilken med aldrig sviktande intresse och sakkunskap ledt dessa och varit så att säga den drivfande kraften i det hela.

De frivilliga sjukvårdskolonnerna, hvilka utgöra underafdelningar af Drottning Sophias förening till understödjande af härens och flottans sjukvård, hafva en stor uppgift att fylla i vårt land. Det är att hoppas att denna rörelse skall sprida sig och allt flera kolonner inom kort blifva bildade.

VIII ÅRG. 4:E HÄFTET INNEHÅLLER:

Agi Lindegren. — Märklig svensk uppfinning. — Konstnärsklubbens femtioårsjubileum. — Den nya riksbanken i Stockholm. — "Grevinnan till Altenburg" af Elia Ameen. — Brokigt utomlandsnytt. — Invigningen af svenska sjömanskyrkan i London. — Veckans porträtt galleri. — Mathilda De la Gardie. — Uppsala frivilliga sjukvårdskolonn.

Obs. Återgifvande af text eller illustrationer ur H. 8. D. utan särskildt medgifvande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG. 1906.